

kać. To drje njebě jemu ničo nowe, ale zezda so jemu tež, kaž by tam džěćo zapłakało. Tuž wza hnydom swój łopač na khribjet a khwataše do keřkow. Wjelk dale bóle harowaše a bě słyšeć, zo bě něšto wulke wučušlił. Hdyž Jan cyle blizko přińdže, wuhlada tam cuzeho brodateho muža, kiž móžeše so Wjelka lědma wobróć. Njedaloko steješe mały, snadź dwělětny hólčec we wosebnej drasćičcy so z woběmaj ručkomaj ćeńkeho štomika džeržo. Runje hdyž bě tam Jan došoł, wuceže cucky muž krótki ale šěroki mječ z nóżnjow, zo by Wjelka lěpje wotehnał. Hdyž to stary wojak wuhlada, zawoła psa k sebi, dokelž so pře njeho boješe. Na to chcyše cuzy muž zasy małego hólca hrabnyć, ale hdyž tón wótře płakajo před nim čěkaše, wobaraše Jan, kotryž z toho sudžeše, zo hólčec cuzobnikowy njeje, jemu, a hdyž cuzbnik widžeše, zo z hobrskim mužom ničo njewučini, khwataše hrózbnje sakrujo zasy do lěsa.

Měrtušec wojak wza nětko cuzeho hólčka drje trochu njelěpje, ale jara přecelnje na rucy, zo by jeho do swojeje khěžki donjesł. Tón drje so woprědka wulkeho brodateho muža boješe, bórzy pak so na jeho přecelne přirěčowanje a z mučnosću změrowa, a hdyž skónčnje domoj dóńdžeštaj, bě Janej na rukomaj wusnył. Jan donjese jeho nutř a połoži jeho na mjehke lěhwo, kiž bě jemu z lisća a ze zeleneho mocha přihotował.